

РЕШЕНИЕ

№ 4769

гр. София, 16.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова
ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Георги Терзиев

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **4361** по описа за **2021** година докладвано от съдия Радина Карамфилова-Десподска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. във връзка с чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на П. П. Б., срещу съдебно решение (без номер) от 17.02.2021 г., по нахд № 20181/ 2019 г. на Софийски районен съд (СРС), НО, 5-ти с-в, с което е отхвърлена жалбата й срещу Заповед за задържане на лице рег. № 227зз-4802/14.11.2019 г., издадена от полицейски орган при ОЗ РУ - СДВР.

В касационната жалба се твърди, че решението е неправилно, незаконосъобразно поради допуснато нарушение на материалния закон. Касаторът счита, че съдът е приел единствено писмените доказателства събрани в хода на проверката по случая, като не е индивидуализирал поведението на П. Б. и не е допуснал показания на свидетели на конкретното деяние, което е довело до неправилни изводи. Изразява искане да се постанови съдебен акт, с който да се отмени решението на СРС и да се отмени процесната заповед.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, се явява лично и се представлява от адвокат В., който поддържа жалбата, на изложените в същата основания.

Ответникът – И. В. Ч. – полицейски орган при ОЗ РУ на, редовно призован, не изпраща представител и не ангажира становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура, взема становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд София-град, VII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е основателна.

След като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, VII касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

В оспореното решение първоинстанционният съд е установил фактическата обстановка във връзка с извършеното нарушение въз основа и след анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства. Приел е за установено, че на 14.11.2019 г. в [населено място], около 13:00 ч. полицейските служители А. и З. са посетили сградата на Висшия съдебен съвет поради физиологични нужди, като са забелязали лице от женски пол, с тъмни очила, черна коса, кафяво яке и на видима възраст около 30 години да хвърля яйца по сградата на Висшия съдебен съвет, служебна техника и служители на МВР. По-късно, изпълнявайки служебните си задължения на ул. Г. В., полицейските служители забелязват същото лице да минава по улицата и да влиза в магазин „Централни хали“. Проследяват лицето до втория етаж на магазина и установяват същото като П. П. Б. ЕГН [ЕГН]. Докладвано е, че лицето е установено и след направена справка с ОДЦ, и по разпореждане на ръководителите на мероприятиято П. Б. е била отведена и задържана в ОЗ РУ на СДВР, като е изготвена необходимата документация. В 13:35 ч. на 14.11.2019 г. е издадена процесната заповед за задържане. П. Б. е освободена на 15.11.2019 г. в 13:25 ч.

От правна страна съдът е приел, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, съгласно чл. 72, ал. 1 ЗМВР, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са довели до ограничаване на правото на защита на задържаното лице.

Тези изводи на съда не се споделят от настоящата инстанция, поради следното:

Настоящият състав на АССГ намира, че процесната заповед за задържане на лице е издадена в нарушение на нормативно регламентирания императивни изисквания за съдържанието на акта, доколкото не са посочени конкретни данни, обосноваващи прилагането на принудителната административна мярка „задържане за срок от 24 часа“ в хипотезата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

Съгласно посочената като правно основание за постановяване на задържането разпоредба - чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. В случая издателят на акта не е възприел лично данни за извършени от П. Б. действия, с които се нарушава законоустановения ред. Данни за забелязано неправомерно поведение от П. Б. се съдържат в докладна записка от Б. К. А.. Последният, обаче не предприема съответните действия в момента на извършване на деянието, представляващо хвърляне на яйца по сградата на ВСС, а впоследствие, случайно забелязвайки П. Б. докладва, че същата е лицето осъществило неправомерните действия. Б. А. не е

разпитан в съдебно заседание пред СРС, независимо че е било направено искане в този смисъл от процесуалния представител на П. Б.. Не са установени обстоятелствата, поради които същият е приел, че П. Б. е извършила посоченото деяние, а само въз основа на твърденията му са предприети действия по задържане на лицето. От последното следва, че не е доказано по несъмнен начин осъществяването на хипотезата на цитираната като основание за издаване на заповедта норма на чл. 72, ал.1, т.1 от ЗМВР.

Отделно от изложеното, само с цитиране на законовото основание „лице, за което има данни, че е извършило престъпление“ в мотивите на заповедта не се обосновава наличие на законово регламентирано материалноправно основание за налагането на принудителната административна мярка по чл. 72, ал. 1, т.1 от ЗМВР. Обосноваването на упражненото административно правомощие с фактическо основание, което не се субсумира в хипотезата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР /в която хипотеза е постановено задържането/, нито се свързва с друго нормативно предвидено правно основание за постановяване на задържане за срок от 24 часа по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР, следва да бъде приравнено на липса на посочени, съгласно изискването по чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР фактически основания за издаването на заповедта за задържане и за прилагането на принудителната административна мярка. Константна е и съдебната практика, че и залагането на несъответни и ирелевантни мотиви като фактическо основание за издаването на административния акт, следва да бъде приравнено на липса на изискуемите се от закона мотиви за обосноваване наличието на материалноправни предпоставки за упражняване на предоставена от закона компетентност и съответно води до нарушаване на императивното изискване за съдържание на акта по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. В този смисъл е и съдебната практика на ЕСПЧ. Формалното посочване на законовата хипотеза за постановяване на задържането по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР не е достатъчно за да се счита за изпълнено изискването на чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР за посочване на основанията за задържането. За обосноваване на правото на органа да упражни предоставеното му правомощие в рамките на неговата дискреционна власт и за осигуряване възможност на адресата на акта да защити правата си, е следвало в заповедта за задържане по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР да са описани конкретни фактически обстоятелства, обуславящи издаването на заповед за задържане за срок от 24 часа в приложената от полицейския орган законова хипотеза. Не е достатъчно заповедта за задържане да съдържа само позоваване на приложимите разпоредби, без посочване на специфични обстоятелства или действия/ бездействия на задържаното лице, релевиращи наличието на фактически основания за задържането. Както трайно ЕСПЧ приема, при липсата на конкретна фактическа обосновка на необходимостта от задържането, задържането се явява несъвместимо с принципа за защита на лицата от произвол. В случая в заповедта липсват обективирани каквито и да е било факти и обстоятелства, релевиращи наличието на конкретни и обективни данни, сочещи че лицето, спрямо което е постановено задържането по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е извършило действия в нарушение на установения ред, които могат да се квалифицират като престъпление.

Във връзка с горепосоченото, съдът счита, че не е изпълнено законовото изискване по чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР за посочване в заповедта по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР на основанията за прилагането на принудителната административна мярка „задържане за срок от 24 часа“. Това представлява абсолютно основание по см. на чл. 146, т. 2 от АПК за отмяна на оспорения административен акт, като

незаконосъобразен.

Предвид изложеното настоящият състав приема, че оспореното решение е неправилно и следва да бъде отменено, като вместо него да се постанови решение, с което да се отмени процесната заповед.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, предл.2 от АПК във вр.с чл.63, ал.1, изр.второ от ЗАНН, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение (без номер) от 17.02.2021 г, по нахд № 20181/ 2019 г. на Софийски районен съд, НО, 5-ти с-в и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Заповед за задържане на лице рег. № 227зз-4802/14.11.2019 г., издадена от полицейски орган при 03 РУ - СДВР.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.